

Jesus siger: „Jeg er veien og sandheden og livet; der kommer ingen til Faderen uden ved mig.“ Joh. 14, 6.

(Af past. Ove J. H. Preuss.)

Uddrag af indledningsf. redt. g. ved kreds-mødet i Bellingham 2de Jan. 1906.

Inisciplene var blevne forfærdede ved Jesu tale om sin bortgang fra dem. De skulde nu vandre alene, og alt var indhyllet i dunkelhed, baade veien og maalet. Som med di disciplene, saa tidt med alle troende: Troeslynet dimmes saa ofte af tvilens og sorgens taageflør. Men er der kun det sande kjærlighedens begjær efter klarhed, saa bryder rejsfærdighedens sol frem og spreder taagerne, idet Jesus selv stiller sig for deres blik og siger: „Jeg er veien og sandheden og livet.“

Trøstelige ord disse for hver urolig sjæl. „O, at jeg kunde finde min Gud!“ sukker det urolige menneskehjerte. „Jeg er veien,“ svarer han, som aldrig lyver. „O, at jeg kunde finde sandheden!“ „Jeg er sandheden,“ „O, at jeg kunde være vis paa det evige liv!“ „Jeg er livet.“

Ja, Jesus er veien til salighed for alle troende sjæle. Han er den stige, som rækker fra jorden til himmelen, og paa hvilken vi kan komme til vor Gud. Han er veien, vi maa betrede med troens fødder og gaa paa, indtil vi naar frem.

Han er veien, thi ved ham er adgangen til paradiset, som blev stengt ved det første menneskes synd, igjen aabnet. I ham er den stige, som hvi gang blev nedbrudt, atter reist op, saa at englene nu kan stige op og stige ned, og evangeliet forkyndes ved Herrens sendebud trindt om til alle folkeslag og i alle tungemaal: „Fred paa jorden og i menneskene en velbehagelighed.“ Og vi kan glade synge: „Gud er nu ikke længer vred; det kan vi deraf vide, at han har sendt sin søn herved for verdens synd at lide.“ Fiendskabet, mellemvæggen er ned-

brudt. Endog røverer paa korset saar høre: „Sandelig siger jeg dig: idag skal du være med mig i paradiset.“ Veien er aabnet og Jesus er veien. Han er veien, som maa lære os, som vi maa følge, som vi maa stole paa, om vi vil naa maalet. Ingen kommer til Faderen uden ved ham. Der gives altsaa ikke mer end denne ene vei til salighed.

Vor formørkede forstand søger helst andre veie. Selv naar troens lys er tændt i vore hjerter, har vi saa haardt for at lade Jesus blive vort alt og vi selv intet. Men gjør dig en frelsesvei paa helgeneres fortjeneste, paa dine egne gode gjerninger, dit eget gode forhold; lav, hvad frelsesvei du vil, din selvgjorte vei bliver dog idel bedrag og ikke sandhed, leder altid til forbærvelse og ikke til livet. Du kommer aldrig til Faderen ad nogen anden vei. Du maa altid komme tilbage til dette, om du vil naa frem: Jesus er veien til salighed for alle troende sjæle, ogsaa for mig.

Og hvor meget er ikke hermed sagt? Du kan lede, hvor du vil, en saa herlig sandhed, saa let fattelig og dog saa dyb, vil du aldrig finde andetsteds. Hvilkensomhelst anden sandhed kunde vi vel undvære. Men tag denne bort, og vi har intet at leve for; thi her alene saar vi svar paa de spørgsmaal, som dybest inde i sjælen raaker efter svar.

Naar mennesket urolig spørger: „Hvad skal jeg gjøre? Hvor skal jeg vende mig hen for at blive salig?“ kommer svaret: „Jeg er veien.“

Naar videnstakten, ligesom Pilatus, spørger: „Hvad er sandheden?“ svares: „Jeg er sandheden.“

Naar du i ansigtelsen raaber: „Hvor bærer det hen med mig, om jeg skulde kaldes herfra i denne stund?“ siger den herre Jesus: „Jeg er livet.“ Ingen kommer til Faderen uden ved mig.“ „Der er ikke noget andet navn givet under himmelen, ved hvilket det bør os at vorde frelst.“

Naar vi nu ved dette, at Jesus er veien til salighed for alle troende sjæle, at han er den eneste vei, hvor taabeligt da at forsøge at naa Faderen ad en anden vei, eller at staa og se denne vei og høre om den og saa ikke selv gaa paa den! Naar du er i en brændende bygning, hvor taabeligt da at holde dig for god til at følge brandmandens raab: „Her er redning.“ Hvor taabeligt at staa og se paa ham og høre paa ham, men negte at lade dig lede ud af flammehavet ved hans sterke haand. Naar du ved, du er fortabt, hvor taabeligt da ikke at søge redning der, hvor den alene er at gaa!

Du trænger en saadan frelser. Det er med dig i det aandelige, som naar du skal foretage en anden rejse. Du trænger en vei at gaa paa. Du maa finde den. Du maa gaa paa den. Du maa vedblive at gaa paa den, til du naar frem. Du maa holde ku rse n, ikke tænke at det bare gjælder at gaa, gaa, enten det saa er frem eller tilbage eller til siden. Du maa, om du kommer paa afveie, erkjende dette og igjen søge den rette vei, om du vil naa frem.

Saaledes er det ogsaa med din rejse til himmelen.

Du maa erkjende din syndighed og din trang til en frelser. Du maa finde den ene rette, den herre Jesus Kristus. Du maa gaa paa denne vei, tro paa Jesus som din frelser, tage dit kors op og følge ham. Du maa ikke gaa til en tid og saa stanse. Stilstand er tilbagegang. Du maa vedblive i en fast tro indtil enden. „Vår tro indtil døden, saa vil jeg give dig livsens krone.“ Du maa holde kursen. Hvor mangt et skjær findes ikke — vantro og vildfarelse! Og hvor mangt et skibbrud er ikke lidt ved at komme af kursen! Kommer du paa afveie, hvilket Gud forbyde, saa maa du erkjende din synd, med Peter gaa ud og græde bitterlig, og komme tilbage til din frelser.

Saa h. D. da frem, hjære k. i. e. ! Jesus, han er veien, som fører dig frem. Jesus han er sandheden, hvis sandheds lys leder dig stedse nærmere til livet, dit maal, indtil du omstraalet af denne lysglands møder ham selv ansigt til ansigt i det herligheder-rige, hvor vi skal se og erkjende ham, som han er.

„Kristus, du er veien, før mig!“

Kristus, du er sandheden, led mig! Kristus, du er livet, levendegjør mig ved dit blod! Amen!“

F r e d .

Der er blot en ting, som kan skaffe fred i et syndigt menneskehjerte, og det er forvisningen om, at Jesus har opfyldt Guds hellige lov i vort sted, betalt vor syndeskyld og beredt os et sted i sin faders hus, hvorhen han vil hente os, naar vi ved en salig død forlader dette liv. Man kan vistnok søge fred i andre ting, kanske for en tid mene at have fundet fred i noget andet; men den fred, som ikke er bygget paa Jesus som frelser, varer ikke, taaler ikke prøvelsernes tid, thi den er ikke sand. Det er ikke den fred, som er saa stor og velsignet, at den overgaar al forstand.

Har man ikke fred, saa bør man søge den, søge den med flid og alvor; thi den er vel værd det. Og da man kan lære af andres erfaring, skal her meddeles, hvorledes en sandt fred.

Justin, med tilnavnet Martyr, levede omtrent 100 aar efter apostelen Paulus. Han søgte fred, men kunde ikke finde den i hedenskabet tiltrøds for, at han gik fra den ene vismand til den anden. Det, de kunde lære ham, gav ham ikke fred.

Saa rejste han til Gjesus for at besøge en vismand der. Her fandt han ogsaa, hvad han søgte, men ikke hos den hedenske vismand. Han gik nemlig en dag til et ensomt liggende sted ved havet for der uforstyrret at samle sine tanker. Her mødte han

en gammel mand, som tiltrak sig hans opmærksomhed. De kom i samtale og endelig fortalte Justin, hvorfor det var, at han var kommen til dette ensomme sted. Den gamle mand henviste ham til bibelen, Guds hellige ord, som er al sandheds kilde, for at han der kunde finde, hvad han søgte og søiede til: „Ved fremfor alt om, at din forstand maa blive oplyst ved Guds aand; thi ingen kommer til sandheds erkendelse, uden at Gud faar aabnet hans øine.“ Han fulgte det givne raad. Af Guds ord lærte han at kjende sin egen elendighed som en fordbømt synder, men ved Guds naade lærte han ogsaa at kjende Jesus Kristus som frelseren fra fordbømmelsen. Han troede den sandhed, at Jesus Kristus er veien til salighed for alle troende sjæle, og det gav ham fred. Og den tro, som havde givet ham fred, gav ham ogsaa mod til at arbejde for sin tro, ja til endog at dø for den. 3.

Det hjælp.

Luther var sedvanlig ret munter og glad i Herren. Dog gaves der ogsaa for ham mørke timer og dage, i hvilke hans sjæl var bekymret, og det forekom ham da næsten, som om han ikke havde nogen forsonet Gud i himmelen. Ved saadanne leiligheder straffede, formaaede og trøstede hans kjære hustru ham og det hjælp ogsaa i almindelighed.

Men engang vilde det ikke hjælpe. Luther havde imidlertid været nogle dage paa landet, men var endnu stedse bedrøvet. Da kommer han tilbage til sit hjem. Og hvad finder han?

Hans fromme hustru sidder midt i stuen og har en mørk forgedragt paa, et stort klæde over hovedet og ser meget bedrøvet ud. Hun havde ogsaa et hvidt lommetørklæde i haanden, som var vaadt, saa det saa ud til, at hun havde grædt.

Da nu Luther trængte ind paa hende og vilde vide, hvorfor hun nu viste sig i en saa dyb sorg, taug hun stille, men saa svarede hun:

„Se, kjære Martin, vor kjære herre Gud er død, derfor sørger jeg saaledes.“

Da lo den gode Luther hjertelig, idet han glædede sig over sin kones kloge indfald og sagde:

„Ja, du har ret, kjære kone, jeg har forsynet mig meget ved min smodighed. Jeg handlede jo, som om der ingen Gud var i himmelen.“

Fra dette øieblik af blev han atter glad og fornøiet i Gud.

Hold tungen i tømme.

Monika, Augustins moder, havde en meget vredelig og sanselig mand, der vistnok ikke manglede et velvilligt hjerte. Gjennem en gammel tjenestepige havde Monika allerede som barn lært Kristus at kjende. Med hellig iver øvede hun sig i gudsfrugt; to gange hver dag besøgte hun kirken. Endnu mere ærede hun Herren ved en hellig vandel. Med uendelig sagmodighed var hun sin mands utrofast og opbrusende hidslighed; først naar han var bleven rolig, vovede hun at vejlede ham og tale ham til rette. Ved denne vise optræden seirede hun over hans hjerte i den grad, at han lagde af sine stemme seil og blev endog til sidst en kristen. Andre kvinder klagede mangen gang over sine mænd og undrede sig over, hvorledes Monika kunde leve saa stille og fredelig med sin mand, der jo var stemmere end alle andre mænd i byen. Da svarede Monika spøgende:

„Skylben ligger i eders skarpe tunge; har I først lært at holde eders tunge i tømme, saa vil alt gaa bedre; jeg har sat mig til regel aldrig at trække med min mand, og Gud give, at jeg bliver derved.“

Sine børn elskede hun med ubestrikelig omhed; men deres sjæls frelse satte hun høiere end alt.

„Jeg formaar ikke at sige“, ytrede Augustin engang, „hvorledes hun elskede mig, og med hvor langt større smerte hun fødte mig i aanden, end hun havde født mig efter kjødet.“

Fadervor skifter fred.

To egtesfolk levede i stadig strid med hinanden. Manden klagede sin nød for en troende, og denne spurgte da, om de nogenstunde bad sammen. Manden rystede paa hovedet og mente, at det vilde nok hans kone aldrig være med paa,

En aften sagde konen til sin mand: „Jeg kan ikke længere holde ud at leve sammen med dig; imorgen gaar jeg til bryggheden for at søn skilsmisse.“

Manden blev alvorlig og svarede: „Ja, det er vist det bedste, vi kan gjøre.“

„Nuvel, saa bliver vi enige om at gaa derhen imorgen“, sagde konen.

„Jeg har intet derimod“, svarede han; „kun vil jeg bede dig om, at vi engang beder sammen; det har vi aldrig gjort under vort samliv.“

Før konen kunde modsætte sig dette, knælede han ned og bad sit fadervor — han kunde ikke komme paa noget andet — og bad saa inderlig, at han ikke selv kunde forstaa, hvorfra hans varme kom. Da han kom til den femte bøn, kunde konen ikke holde sig længere, men kastede sig om mandens hals og bad om tilgivelse. Det blev da intet af med skilsmisjen.

Den fælles bøn havde jaget stridens aand paa dør.

Hvorledes faar vi et velstuet hjem?

I gamle dage, fortælles der, levede en from mand, som ofte bad Gud om, at han maatte faa vide, hvorledes han skulde indrette sig for at kunne leve lykkelig og bestyre sit hus vel.

Da saa han i et syn tre engle. Den første knælede og bad: „Jeg opløfter mine øine til bjergene, hvorfra min hjælp kommer.“

Den anden havde et græv, hvormed han grov rødder op af jorden, saa roden løb ham ned over ansigtet; han sagde: „I dit ansigts roden skal du æde dit brød.“

Den tredje samlede rødderne i et traug og sagde: „Hvad man samler sammen bliver stort,“ og bar dem hen i et lidet hus, hvor alle tre engle boede sammen. Dermed forsvandt synet.

Dette er smukt og betyder: Skal vi kunne leve et lykkeligt familieliv, maa vi for det første bede, for det andet arbejde, dernæst spare og endelig bo sammen i enighed og endrægtighed.

Et eneste skriftsted.

For ca. 20 aar siden besøgte en gudhengiven dame i London ugentlig et hospital for at bringe de syge blomster og traktater.

En dag tog hun et kort med sig, paa hvilket der var trykt et bibelord i det franske sprog. Der laa nemlig paa en af stuerne en mand, der ikke forstod et ord engelsk.

Damen gik nu hen til ham, rakte ham en rosenbuket og det franske kort. Han var Spanier, men kunde ogsaa tale fransk og takkede venlig for blomsterne.

Men da damen nu tilbød at sende

ham en bibel, afflog han bestemt at modtage en saadan, da han var katolik og ikke maatte læse i den. Desuden vilde han allerede den følgende dag blive udfiret af hospitalet. Damen søgte alligevel at faa en fransk bibel tilkjøbs, og efter mange anstrengelser lykkedes det hende ogsaa.

Seks maaneder efter laa Spanieren igjen paa hospitalet. Da damen traadte hen til hans leie, hilste han meget hjertelig paa hende og sagde, at han havde læst hendes bog og i den fundet sandheden.

„Hvorledes er da sandheden?“ spurgte damen nu.

„O“, svarede han, „den indeholdes helt og fuldt i det ene vers: „Der er en Gud og en midler imellem Gud og menneskene, det menneske Kristus Jesus.“ Det var det skriftsted (Tim. 2, 5), som stod paa det franske kort.

Den unge Spanier granskede med flid i sin bibel, og efter nogle maaneders forløb udvalgte han et inderligt ønske om at forkynde evangeliet for sine landsmænd. Han indtraadte i en anstalt til uddannelse af missionsærer. Hans fader var død, og hans onkel var bleven hans formynder. Hidtil havde onkelen heldt hans formue tilbage, men saasnart han hørte, at den unge mand vilde optages i den protestantiske missionskole, tilbød han ham straks at udbetale ham hele hans formue, naar han kun vilde blive i den katolske kirke. Men den unge mand var standhaftig, og evangeliet var ham mere værd end al verdens skatte.

Hos faderen.

Amtmand Holter gik op og ned i værelset, tung om hjertet. Hans bekymrede blif faldt nu og da paa en bunke breve, som stadig gav ham bevis paa, at hans eneste barn, Oskar, ikke vandrede paa de gode veie derinde i hovedstaden.

Allerede paa skolen havde han gjort mange gale streger. Blev han arettesat eller straffet, lod han det gaa udover vedkommende lærer igjen ved enten at male eller forme i ler et karikaturbillede saa komisk, at hele klassen brød ud i jubel ved synet. Og i den grad fortsatte han paa denne maade, at havde ikke amtmanden taget ham ud af skolen, var han bleven udvist.

„Men hvad skal jeg da gjøre?“ havde den bekymrede fader spurgt sig

selv, og da gutten havde ubestridelig anlæg for kunsth, gav amtmanden endelig efter, at Oskar kom paa et atelier hos en bekendt kunstmaler.

I begyndelsen syntes ogsaa alt at skulle gaa godt. Oskar arbejdede flittig og gjorde gode fremskridt. Men det varede ikke længe, før han blev med paa alskens daarlige fornøielser, og han foretrak dagdriverlivet for det alvorlige, flittige liv paa atelieret.

Men dette liv kostede mange penge, og amtmanden fik derfor den ene store regning efter den anden. Tilslut kunde ikke faderen holde dette ud, men hvad skulde han gjøre?

„Herre Gud!“ sukede han i bøn, „forbarm dig over mig! Jeg har ingen anden at gaa til; Herre, du er jo den, jeg ene har kjær, og til dig kommer jeg. Hjælp mig nu, at jeg maa finde vei for min søn. Forbarm dig!“

Dog det er, som Herrens hjerte er lukket. Faderen har stadig lagt sin sag frem for Gud i bøn, men det er, som alt er stengt. Han holder dog fast og siger som Jakob: „Jeg slipper dig ikke!“ Han satte sig i en stol med hænderne foran ansigtet, og den ene taare efter den anden trillede ned i det hvide skjæg.

Da er det, som kommer der en opbøjet ro over ham. Hovedet synker ned paa brystet, og saadan sidder han en stund.

„Ja, ja,“ siger han, idet han rejser sig, „saa maa det være. Gud hjælpe, at dette maa bære frugt!“

Snart sidder han ved skrivebordet, og raske farer pennens hen over papiret; han skriver nogle breve.

Da Oskar et par dage senere holdt ei af dem i sin haand, udbrød han: „Drømmer jeg, eller er jeg vaagen?“ Men brevet holdt han i haanden; det var ingen drøm, og faderens raad og befaling var, at Oskar skulde gaa ind som læregut paa snedker Balzer's verksted. Ordene var saa tydelige; det var ikke til at tage fejl af.

Balzer var en udmerket fin snedker, og amtmanden havde kjendt ham som gut.

„Den gamle maa være bleven forrykt!“ tænkte Oskar og gjorde sig istand for at gaa til atelieret, det, han ikke havde besøgt paa flere dage.

„De er udmeldt,“ sagde maleren, da Oskar kom paa atelieret, „Deres far har selv gjort det.“

Oskar blev jo lidt forlegen, men han lodet som ingen ting, sætter sig

ned og tager sin pensel for at male.

„Ja, jeg kan intet gjøre ved dette,“ sagde maleren, „men Deres far har udtrykkelig skrevet, at jeg ikke maa tage imod Dem mere. De kan selv se hans brev.“

„Ja, men De kan da skjønne, at dette er skrevet i et ophidsjet dieblit, og naar han faar betænkt sig —“

„Nei, det er ikke det første brev, han har skrevet til mig om Dem. Og De ved ogsaa, at jeg ofte har advaret Dem og kun har tilladt Dem at blive her i haab om, at De skulde bedre Dem.“

Oskar maatte da gaa; men han rasede i sit hjerte. Og da han kom hjem paa sit værelse, som han havde udstyret høist „kunstig“ med tepper paa væggene af saakaldte antike varer, halvfuldformede billeder o. l., kastede han sig i sofaen og var nær ved at bryde i graad. Det var, som alle disse selvblavede kunstfager haanlig raabte til ham: „Du unyttige dovendyr og døgenigt! Bliv da heller en dygtig snedker!“

Men heller vilde han gaa i søen, end lyde faderen, mente han.

Imidlertid bankede der paa døren, og hans vertinde traadte ind.

„Deres far skriver til mig,“ sagde hun, „at De dieblitelig skal flytte.“

„Saa han har skrevet til Dem — og saa?“ —

Men alt dette havde ikke bøiet ham, havde han bare havt penge. Men nu stod han ganske blottet. Hvad skulde han gjøre? Følge faderens vilje? Nei, da heller alt andet!

Saa kom den sidste dag, han kunde være paa sit nuværende værelse. Hvor skulde han gjøre af sig? Pantefat havde han alt, som han kunde faa penge paa. Det var bleven aften, og han drev gennem nogle af sides gader, indtil han stod ved en bro. Skulde han styrte sig ned?

„Far, far!“ lød en stemme lige ved.

„Ja, gutten min, her er jeg. Tror du, jeg gaar fra dig? Jeg kan jo ikke gaa uden dig, jeg.“

Men virkningen af de ord paa ham, der stod med selvmordstanter, var ubestridelig.

Som tegnet med Guds egen haand stod pludselig den gamle faders ærværdige stikelse for hans blik, denne ædle, trofaste, bedende, kjærlige fader, som han dog altid maatte elske.

„Skal han gaa i grav med sorg? Han har jo kun mig igjen. Nei, nei, og taarerne trillede, medens han gre-

bes af en inderlig længsel efter faderen.

I det samme kom en lirekasjemand og hans lille søn over broen. Den lille stødte til faderen paa armen, og de tog begge sine huer af og bad om en liden gave.

„Desværre har jeg intet at give,“ sagde Oskar, rødmende af undseelse; „jeg er selv en fattig haandverksjvend.“

Og hvad han nu udtalte, blev ogsaa hans faste beslutning. Han vilde rette sig efter sin faders bukte.

Flere maaneder er gaaet, og Oskar er bleven en anden. Han kom til snedker Balzer og blev venlig medtaget. De andre læregutter stak vel hovederne sammen nu og da, men Oskar holdt trofast ud, og han blev snart en ven af alle. De gamle venner saa ham ikke mere.

Hans kunstnernatur fornegtede sig heller ikke paa verkstedet, og han komponerede mange vakre ting. Men da faderen vilde, han skulde aflægge svendeprobe, maatte han foreløbig lade „kunsten“ noget i bero. Dog blev hans svendestykke et kunstfærdigt, vakert skrivebord, som han forærede faderen.

Oskar var som sagt et andet menneske, og faderens bønner og snedker Balzers kristelige omgang havde ikke været forgjæves. Hans hjerte ledgynede at drages til Gud, og faderen havde den glæde at kunne sige i dobbelt forstand: „Denne min søn var død og er bleven levende igjen og var fortabt og er funden.“

Oskar kunde nu følge sin kunstnertrang og blev i München under vejledning af den kendte Pilots til det, han nu er: „En kunstner af Guds naade“, der aldrig kan noksom takke faderen og snedker Balzer for, hvad de har været for ham.

Häderäggesten.

En ung mand, som netop skulde holde bryllup, gif til sin moder og spurgte, hvilke gæster, han skulde indbyde. „Sæt den herre Jesus øverst paa listen“, var moderens svar.

Tal til Vorherre.

En gudtrygkelig moder gav en ligesindet datter, som var gift med et vantro og lastefuldt menneske, følgende raad: „Min kjære datter! Tal stundom med din mand om Vorherre, men tal dog oftere med Vorherre om din mand.“

Altenerger

Nye Testamente

med fortæller og anmerkninger af dr. Martin Luther samt med Mag. Veit Dietrichs summarier og Franciscus Bierlings fortæller og slutningsbønner til kapitlerne, med Weimarbibelens forord, indholdsangivelser til St. Jakobs brev og St. Johannes's Aabenbaring. Særdeles stiftet til husandagt.

554 sider liden folio.

I velkbind = = = \$2.00.

I presjet skindbind = = = \$2.50.

Hellige Betragtninger

af Johan Gerhard. „Se til at faa fat i denne verdensberømte lille andagtsbog, og læs den flittig for dig selv og for dit hus.“

212 sider.

I indbunden = = = \$0.50

I halv Morocco og guldsnit \$1.25

Populär Symbolik

af Martin Synther. Lutherisk vejvise til prøvelse af de forskjellige kirker og religiøse samfund.

330 sider.

Gødt indbunden = = \$1.25

Lutheran Publ. House, Decorah, Iowa.

"Pacific Herald."

et kristeligt ugeblad, a religious weekly, udgivet af presbitererenten for Pacific distrikt af den nordlige kongelige kirke

Entered at the post-office at Parkland, Wash., as second-class matter.

Alt vedrørende redaktionen indsendes til pastor O. J. Edal, Pellingham, Wash.

Alle nyheder, bekendtgørelser og officielle indsendes til pastor C. V. Preus, 170 So. J. St., Tacoma, Wash.

Alt vedrørende dette blads forretning besørgeres af pastor H. W. Stevangel.

Preseadressere: Pacific Herald, Stanwood, Wash. og andre m.

Bladet koster

for aaret.....50 cts
halvaaret.....25 cts
til Norge.....75 cts

Adresse: Stanwood, Washington.

Alt giv.

Indsendt af J.

En kristen lærer har fortalt følgende: Et tilfældigt møde betede mig en dag til en gammel kvinde, som med usikkerhed fortalte sit livsophold ved søen. Alt i det lille værelse vidnede om fattigdom og uro, mens den gamle kvindes træl bar præg af en lykkelig og en tilbedelse, som man ikke kunde have ventet under saadanne omstændigheder.

Da jeg havde fremført mit ønske og stod i begreb med at sige mig, tog den gamle kvinde sin bordkuffe frem for mig, og sagde: "Det er her, som jeg vil give Dem. Det er et lille guldstykke, som jeg har fundet, og som jeg vil give Dem som et tegn på min troskab."

Da hun et øjeblik havde siddet stille, sagde jeg: "Men De har jo ikke et lille guldstykke, som jeg har fundet, og som jeg vil give Dem som et tegn på min troskab."

"Nej, nej," sagde den gamle med et smil. "Det har været mig en glæde at se Dem, og jeg vil give Dem som et tegn på min troskab."

Da hun havde sagt det, tog hun et lille guldstykke frem og sagde: "Det er et tegn på min troskab, som jeg vil give Dem."

de fire kroner under en dyb sølelse af skam ved tanken paa, hvor lidet jeg i al min tid havde gjort for Herren i sammenligning med denne fattige kvinde.

Formeglet.

Indsendt af J.

En prest fortæller: En indsamler bad engang en rig kone om et bidrag til et høist nødvendigt retningshjem. Hun gav planen sit bifald, ja endog roste den og sagde: "Jeg vil ogsaa give min enkestjerv", og sagde efter et par dage: "Nej, høiherrede frue", sagde den kloge mand, Deres enke vil jeg ikke tage imod; det er altfor meget." "Hvordan? Formeglet?" spurgte hun forbauset. Han svarede: "Sin enke, der gav sin enkestjerv, ofrede Herren alt, hvad hun havde. Nej, det skal De ikke gjøre ved denne lighed, thi det vilde være formeglet af det gode." Fruen rødmede og rakte ham et klækkeligt bidrag, men han sammenligner den nu dog ikke med enkenstjerv.

Hvor mange er det ikke, som kalder sin gave, naar de ofrer til Herren, "enkenstjerv", men hvor mange giver den virkelig? De siter sig ved, at enken gav lidet, men glemmer, at dette lille var hendes alt.

"Bliver kloge som slanger."

(Mat. 10, 16.)

Indsendt af J.

I aaret 1662 maatte en hel del engelske prester nedlægge sit embede paa grund af uenlige paabud fra øvrigheden. Enkelte vedblev dog at forbynde Gud ord trods strenge forbud.

Saaledes skulde presten Barter en gang prædike for en forsamling, og da gudstjenesten var berammet tidlig paa dagen, drog han afsted afsted forud. Det blev mørkt og han tog fejl af veien, saa han maatte søge natulig paa et fremmed sted. Den gjeftige vert spurgte, hvad hans livssituation var.

"Jeg er menneskefanger", svarede Barter. Verten blev forundret, men antog, at det skulde betyde politieembedsmand. "Det tror jeg heldig", sagde han, "jeg er fredsdommer over dette distrikt og har idag faaet ordre til at gribe en pæl af dem, Barter, som skal holde møde her i nærheden imorgen. Vil De være

med, skal vi nok gjøre en god fangst og i en haandvending gribe den karl ved vingebenet."

Barter gik ind paa forslaget og blev næste morgen med til stedet, hvor gudstjenesten skulde holdes. En stor forsamling ventede udenfor huset, men ingen vilde gaa ind, da de sik se dommeren komme.

Da han var bange for, at heller ikke Barter vilde vove at indfinde sig, om han holdt sig i nærheden, foreslog han for sin rejsekammerat, at de skulde sjerne sig, indtil gudstjenesten var begyndt. Som sagt, saa gjort, men da de to "menneskefangere" kom tilbage, stod fremdeles den ventende forsamling udenfor. Der syntes saaledes ikke at være nogen brug for rettens haandhævere.

For at de imidlertid ikke helt forgjæves skulde have uleiligt sig, foreslog dommeren, at hans "kollega" skulde holde en liden tale og derved indiskjæmpe forsamlingen lydig mod øvrigheden. Barter fandt dette hensigtsmæssigt, men troede, at talen burde holdes i en religiøs retning, da man her var samlet til gudstjeneste. Man opfordrede nu forsamlingen til at gaa ind, og Barter holdt en gribende bøn, hvorpaa han med aandens kraft talte om ham, der "blev lydig indtil døden." Talen gjorde et mægtigt indtryk paa tilhørerne. Fredsdommeren selv var gennemrykket af det vældige ord. Da prædiken var slut, sagde presten: "Min herre, jeg er den Barter, hvem du har faaet befaling at gribe. Da jeg nu har endt min gjerning her, stiller jeg mig til Deres raadighed." Men dommeren, som søgte sig greben af en højere magt, spurgte bekymret som fangevogteren i Filippi: "Hvad bør mig at gjøre, for at jeg kan blive salig?" (Ap. gj. 16, 30.)

Alt bekjende Kristus.

Den, som ved Guds naade har lært at kjende Jesus Kristus som sin frelser, han burde føle trang til at bekjende Kristus baade med sin tunge og med sit levnet. Men hvor ofte hører man, at det kan dog hændes, at man af frygt for at blive udset for spot søger at skjule, at man er en kristen. For eksempel: Det er jo almindeligt, at den, som vil være en kristen, læser en bordsbøn baade før og efter maaltidet, naar han er hjemme. Kommer

han derimod til at spise et maaltid paa en restauration eller hotel, saa underlader han sig maaske for at gjøre det, ialfald gjør det saaledes, at andre ikke kan se det. Hvad er grunden? Han er bange for, at hans bordsfæller kunde trække paa smilebaandet. Han taaler ikke at lide spot for sin tros skyld. En saadan vilde vist ikke gaa i døden for sin tro.

Det er vist allfor almindeligt, at vi kristne er for seige, ikke vover at bekjende Kristus, og dog siger vor herre og frelser: "Hver den, som vil bekjende mig for menneskene, ham vil ogsaa jeg bekjende for min fader, som er i himlene. Men hvisomhelst, der vil fornægte mig for menneskene, ham vil ogsaa jeg fornægte for min fader, som er i himlene" (Mat. 10, 32, 33). Foruden det, at vort trosmod styrkes derved, at vi bekjender Kristus for menneskene, saa er der ogsaa lagt den herlige forjættelse dertil, at Jesus vil bekjende os for sin himmelske fader.

Til en opmuntring til freidig bekjendelse af Kristus, skal vi anføre en bekjendelse, som blev afslagt af en af kirkenes første biskoper, nemlig af Ignatius, som var biskop i Antiochia ved enden af det første og begyndelsen af det andet aarhundrede. Det var ganske anderledes farligt i de dage at bekjende Kristus, end det er i vor tid.

Trajan, som blev romersk keiser i aaret 98 efter Kristus, havde befalet, at hver den, som blev anklaget for at være en kristen og neglede at ofre til afguderne, skulde dø. Og denne død var saare pinefuld; thi man blev enten sønderriven af vilde dyr, korsfæstet eller pint til døden. Paa et fritidstog kom keiser Trajan til Antiochien. Ignatius, som man ogsaa kaldte Theoforus, det er: en som bærer Gud i sit hjerte, blev anklaget for keiseren som en, der var en kristen og som overtalede andre til at blive det. Keiseren befalede, at Ignatius skulde føres for ham. Da han kom, sagde keiseren:

"Hvem er du, uheldige, at du vover at overtræde vore befalinger og ogsaa overtaler andre dertil?"

Ignatius svarede rolig: "Jeg kaldes Theoforus en uheldig; thi de uheldige aander er vegne fra Guds bøn. Men dersom du kalder mig en ond aand derfor, at jeg er de onde aander bekværlig, da glæder det mig; thi jeg forstyrrer deres anslag, fordi

jeg har Kristus til min himmelske konge."

Trajan: „Hvem er Theoforus?"

Ignatius: „Den, der har Kristus i sit hjerte."

Trajan: „Mener du da ikke, at ogsaa vi i vore hjerter har guder, som staar os bi og hjælper os mod vore fiender?"

Ignatius: „Du farer vild, idet du kalder hedningernes onde aander guder; thi der er kun en Gud, der har gjort himmel og jord og hav og alt, hvad deri er, og en Jesus Kristus, Guds enbaarne søn, efter hvis rige jeg længes."

Trajan: „Mener du ham, som blev korsfästet under Pontius Pilatus?"

Ignatius: „Ja, just ham, og han har korsfästet mine synder og deres ophav, og har lagt al djævelsk list og ondskab under deres fødder, som bærer ham i hjertet."

Trajan: „Du bærer altsaa den korsfästede i dig?"

Ignatius: „Ja, der staar saa skrevet."

Reiseren var nu bleven saa forbitret over biskopens mod og standhaftighed i troen, at han befalede: „Vi befale, at Ignatius, som siger, at han bærer den korsfästede i sig, skal af soldaterne lægges i lænker og føres til Rom for der til folkets forlystelse at kastes for de vilde dyr."

Saaledes skede det ogsaa. Veien til Rom var lang; men for end mere at plage den fromme biskop, valgtes af de raaste soldater til hans bevogtning, og man førte ham ad store omveje for at gjøre det saa besværligt som muligt. Men Ignatius forblev tro indtil enden. Han bekyndte Kristus ogsaa ved sin død. 3.

Gud er den, som virker.

Jndsendt.

„Det er naade, at Guds troende børn er komne til troen, slet ikke deres gjerning eller fortjeneste. Gud har vakt frelsestrangen i deres hjerter; hans aand har forklaret Kristus for dem; han har lært dem baade at søge og at finde Gud; selv har de intet gjort, uden at modstaa Guds kald. Og dog ved de, at de kom ikke til Gud, førend modstanden var brudt, og de kom ikke tvungne, men villige, ikke knurrende, men bedende, ikke værvældede af Guds magt, men draget af hans kjærlighed. Ja, saa vel

kjender de, at de ikke mod sin vilje lever i hjertets samfund med Gud, at de stadig vaager over sig selv, fordi de frygtede at vilsens indgroede tilbøielighed til at søge sit eget alter skal faa overhaand; thi vinder uviljen mod den troende hengivelses magt, „gjør den straks sjælen tom for Guds føde naade."

Gend)

De bedste egteskaber.

De bedste egteskaber er de, hvor manden er hovedet og hustruen hjertet.

Luther giver hustruen det raad:

„Vær saaledes mod din mand, at han bliver glad, naar han paa hjemveien ser hujets spidse."

Kivagtige egteskolk bygger daglig et helvede for sig.

Husfred er husglæde.

Husfreden kommer fra hustruen.

Datteren vofser yndig op i moderens fodspor.

En from hustru hersker over sin mand ved lydighed.

Hustruen skal være mandens medhjælp, ikke hans herskerinde, ikke hans tjenestepige, ikke hans dukke.

En reisekammerat.

Ludvig Richter fortæller: Under en rejse til Rom, sad jeg en aften alene paa mit værelse. Jeg ønskede at finde en reisekammerat, men al min søgen havde været forgæves. Meget nedslaaet bestemte jeg mig til at rejse videre alene den næste morgen, da det bankede paa min dør.

Paa mit „kom ind", traadte en mand ind, som vel var oppe i femtiaarene, en underjagtig, bred skikkelse, omhyggelig i sin klædebragt, og hvis ansigt bar præg af dygtighed og hæderlighed. Han fortalte, at han kom fra Trieste og skulde til Holland til sin kone og sine børn.

Han havde været styrmand paa et hollandsk fartøi, men havde lidt skibbrud.

For at bekræfte sit udsagn fremlagde han flere vidnesbyrd fra sin overordnede: Manden havde for mig noget tiltrækkende ved sig, ved sit faste, colige og beskedne væsen, og jeg gav ham gjerne nogle kroner, som maatte kaldes meget i forhold til min kasse.

Han takkede, tog sine papirer tilbage, saa paa mig med et taknemmeligt blik, som om han selv ønskede at be-

vise mig noget godt og sagde: „Jeg har en lang rejse for mig, men jeg har ogsaa en god reisekammerat."

„Ja, det er en lykke", svarede jeg i følelsen af, at jeg just savnede en saadan:

„Hvem er det da?"

„Det er den kjære Gud selv og dette" — her tog han et lidet nyttestamente op af lommen — „her har jeg hans ord; naar jeg vil tale med ham, saar jeg svar gennem dette Saaledes gaar jeg trøstigt fremad, kjære unge herre!"

Endnu engang takkede han og gik.

Denne tale traf mig som en pil, og braadden af den blev længe siddeende i mit hjerte. Jeg havde ikke tænkt paa Gud. For mig var han en fjern, ubekjent magt, og denne stakkars mand talte, som om han kjendte ham meget godt og bar sig ad, som om han stod i et levende samfund med ham. Hans kjære skat, den lille bog, var ganske fremmed for mig. Jeg havde endnu aldrig læst i en bibel.

* * *

Bibelen er et sikkert kompas at styre efter under livets farefulde seilads.

R.

Jeg vil ingenlunde slippe dig og ingenlunde forlade dig.

Det er teksten for idag i min fødselsdagsbog. Kanste du har ogsaa en fødselsdagsbog, og hvis den ligner min, har vi læst det samme vers imorges. Det er saa godt at tro dette; thi det knytter os sammen. Altkurat som børn af en familie, næres vi ved det samme bord, og vi, som tilhører Kristi store familie, liker den samme mad.

Jeg ser, at vort vers ikke er det hele, men blot den sidste linje af det 5te vers i 13de kapitel af Hebræerbrevet. Lad os aabne vor bog igjen og læse de dyrebare ord sammen. Hvor opmuntrende fortællelsen er! „Jeg vil ingenlunde slippe dig og ingenlunde forlade dig." Hvem siger dette til os? Forfatteren fortæller ikke navnet. Det synes, som om han er sikker paa, at vi ved det.

De ord, som gaar foran vor tekst er: „Han har selv sagt." Hvem er han? Na jeg ser, du ved det. Det er vores alles Fader, den store og hellige Gud.

Hvor underligt, at han skulde bekynte sig om os og have tanke for vore glæder og sorger. Det er, fordi

vor Frelser kom her ned for at leve og dø for synderne, at vi er istand til at vide, at Gud er vor kjære fader. Saa lover han aldrig at slippe os og aldrig at forlade os. Det vil sige, at han aldrig vil være borte fra os et øieblik. Til alle tider og paa alle steder kan vi føle, at han er nær til at hjælpe og lede os.

Trænger du særlig just denne tekst idag? Jeg gjør det. Jeg længes efter en kjær ven som denne, der vil svare paa mit raab om hjælp og være hos mig stedse. Saa vil jeg leve paa disse gode ord, alt som timerne gaar, og naar der er modgang og trængsler, skal jeg høre denne stemme, der jagte hvifler ind i mit hjerte: „Jeg vil ingenlunde slippe dig og ingenlunde forlade dig."

Bibelen's Dybder.

„Jeg er glad over, at der er et Dyb i bibelen, som jeg ikke ved noget om, siger Moody, „at der er en høide der, som jeg ikke kan klatre op til, om jeg skulde leve, til jeg blev saa gammel som Metusalem. Jeg drifter mig til at udtale, at om jeg skulde leve i menneskealdre paa jorden, vilde jeg blot have berørt overfladen deraf. Jeg ynker den mand, som kjender hele bibelen, thi det er et godt tegn paa, at han ikke kjender sig selv. En mand kom til mig med, hvad han troede var et meget vanskeligt sted, og sagde:

„Moody, hvorledes forklarer De det?"

Jeg sagde: „Jeg forklarer det ikke."

„Men hvordan fortolker De det?"

„Jeg fortolker det ikke."

„Nu vel, hvordan forstaar De det?"

„Jeg forstaar det ikke."

„Men hvad gjør De med det?"

„Jeg gjør intet med det."

„De tror altsaa ikke paa det?"

„Jo, jeg tror paa det. Der er en

mængde ting, jeg tror paa, som jeg ikke forstaar. I Joh.s evang. 3 kap. siger Jesus til Nikodemus: „Naar jeg siger eder de jordiske ting, og I ikke tror, hvorledes skal I tro, om jeg siger eder de himmelske?" Jeg forstaar intet om mit legeme. Jeg forstaar ikke naturen. Den er fuld af underfulde ting, som jeg ikke fattet. Hvordan skulde jeg da vente at kjende alt aandeligt?"

Men folk siger: „Hvordan kan De bevise, at bogen er inspireret?" Jeg svarer: „Fordi den i inspirerer mig."

Bort arbejdsfest.

Hans Goodager, et agtet medlem af den norske koloni i Portland, Ore., var saa uheldig at glide, idet han skulde bestige en sporvogn forleden torsdag kveld. Han faldt under hjulene og fik sin høire fod affaaet ved anklen. Den forulykkede har tre søstre i Portland. Han har været her paa kysten bare en kort tid.

Mr. Amandus Hansen og miss Marie Alvenes blev egteviet den 4de februar i Bernh. Nilsons hus i South Bend, Wash. De underkrevne vidner var mr. og mrs. Ingvald A. Johnson. Gæsterne var hovedsagelig nordlændinger af brudeparrets nærmeste venner og bekendte. Brudegommen er født paa Kjæringø og bruden paa Fjorden i Norge. Deres fremtidige hjem skal blive South Bend. Wielsen forrettede past. N. P. Xavier. Som almindeligt ved nordlandske bryllupper fattedes der ikke paa leffe og gumme. — Herald gratulerer!

Blandt premiervinderne ved den nys afholdte husflugtstilling for Pacific County finder vi ogsaa vore landsmænd, brødrene Fred. A. Johnson af Tacoma og Ingvald A. Johnson af So. Bend. Vi ønsker dem fremdeles tillykke med deres hæderlige bedrifter.

Fra Luther seminar.

Efter en glædelig tilbragt juleferie optoges arbejdet igjen med fornøjet iver og kraft den 9de januar.

De timer i den daglige undervisningsplan, som før jul udfyldtes ved dr. Mvisakers forelæsninger, benyttes nu delvis til ekstra prøve-prædikener. Tredje aarsklasse har nu fuldbendt sit arbejde i den henseende og forbereder sig til afgangseksamen, hvorved det afgjøres, om de er i besiddelse af den fornødne dygtighed til at overtage prædikeembedet.

Denne klasse bestaar af tyve studenter her ved seminariet, foruden to, som studerer ved Concordia seminar i St. Louis. Jalt vil der da forhøventlig blive 22, som til sommeren kan optage arbejdet som prestes i vor synode.

Prof. Dohler er saavidt frisk igjen, at

han kan lede undervisningen i forfang, salmevang og messe.

Den 18de januar holdt past. Birkelund et foredrag her om Japan, hvor han, som bekendt, har arbejdet som missionær.

Forholdene i Palästina og Syrien har ogsaa været fremholdt her i en tale af mr. W. Magelsen, Forenede Staters vice-konjul til Beirut, Syrien. Ved disse foredrag er vi igjen blevet mindet om den trostab og opofrelse, som hedningerne i de lande kan udvise i sin gudstjeneste og i den henseende ofte overgaar de kristne.

Diskussionsforeningen møder hver mandag aften og emner af praktisk betydning bliver da diskutert, saasom hemmelige selskaber, lægmandsvirksomheden, konfirmationen, o. s. v., spørgsmaal, som prestes og alle kristne burde have en klar forstaaelse af, og enten støtte eller modarbejde efter som de har Guds ord for eller imod.

Rettelse.

I „Herald“ for 12te jan. berettes, at det aarlige udsalg, som holdtes af Immanuel menigheds kvindeforening, Custer, Wash., indbragte over \$10, skulde være indbragte over \$70.

Bekjendtgjørelser.

Da Johan Særvold holder sit illustrerede foredrag over Norge i menigheds-skolehuset i Silvana, Wash., under ungdomsforeningens auspices, onsdag aften den 14de februar. Han skal være i kirken i Arlington tirsdag aften den 13de februar. Udgang 50 cts., børn 25 cts.

Kvindeforeningen i Edison, Tacoma, møder torsdag efterm. hos mrs. Furseth.

I Olalla: Søndag den 18de ds. norsk gudstjeneste kl. 11 form.; engelsk gudstjeneste kl. 7½ aften; lørdags-skole kl. 10 form. den 17de.

University Meat Market
A. A. FANGSRUD, PROP
Dealer in all kinds of
Fresh and Salt Meats
PARKLAND WASH

Tacoma.

Vor Frelser's evang. luth. kirke af den norske synode, hjørnet af 17de og So. J. St., So. K. St. sporvogn.

Gudstjeneste hver søndag formiddag kl. 11 og aften kl. 8. Søndags-skole kl. 9:30 form.

Ove J. G. Preus, pastor.
1701 So. J. St., Tel.: Blad 8542.

Seattle.

Immanuel's lutherse kirke af den norske synode, hjørnet af Olive St. og Minor Avenue, Yale Union Gar.

Gudstjeneste hver søndag formiddag kl. 11 og aften kl. 8.

H. M. Stub, pastor
1626 Minor Ave. Tel.: Main 7783

Dr. Louis S. Schreuder

norsk Læge og Kirurg.
Kontortid: 10-12 Form., 2-4 Eft. 7-8 Aften
Kontor:
219 PIKE ST., nær 2nd AVENUE
SEATTLE, WASH.
PHONES: MAIN 4498, IND. 7285

Tilfalg.

En eiendom i Parkland, bestaaende af hus, barn, god brønd og 10 lotter, en halv mil fra Parkland, samt 8 acres land, alt indfencet. Alt dette sælges paa gode vilkaar og rimelige priser. Man henvende sig til A. A. Fangsrud eller Pacific Herald.

Pacific Distrikts Prestes

Waberg, O. G. — Parkland, Wash.
Blakkau N. Bor 176 Rockford Wn
Borup, P. Eureka, Cal., cor. A & Pratt St
Bjerte, A. O. Cor. 19th & Donovan Str.
Bellingham, Wash.
Christensen W. A. 125 State Street
Ballard Wn
Carlson, P. R. M.
695-26th Str., B. Oakland, Cal.
Dale, J. D., Silvana, Wash.
Eger, Olaf, 933 E. 27th St.
Los Angeles, Cal.
Foss E. C. 2930 Lombard Ave, Everett, Wn
Grønberg O. 1663 Howard St.
San Francisco, Cal.
Hagøes, O. 425 East 19th Street,
Phone: Scott 2095. Portland, Ore.
Gustrebt, S. B., 927, 3rd St.
Oakland, Cal.
Hartstad, B., Parkland, Wash.
Hellefson, O. G., Genesee, Idaho.
Holden, O. M., W. 6, 5th Ave.,
Spokane, Wash.
Johansen, J. 204 J Str. Fresno, Cal.
Karlson, B. A. Livermore, Cal.
Nielsen, G. J. D. Hayward, Cal., Bor
Kette, Theo. P. 3005 Lombard Ave,
Everett, Wash.
Ordal, O. J. 1016 Gladstone
Phone: Red 711 Bellingham, Wash.
Pedersen, N. Santa Barbara, Calif.
Preus Ove J. G. 1701 So. J Str.
Tel.: Blad 8542
Stattebøl C. Parkland, Wash.
Stub, H. A., 1619 Minor Ave. Seattle, Wn
Sørensen, H. W. 417 29 St.
Astoria, Ore.
Stenkrud, G. W. 3446 18th Str.
San Francisco, Cal.
Tjernagel, H. W., Stanwood, Wash.
White A. D. Silverton, Oregon.
Xavier N. P. — Parkland, Wash.

**Pacific Lutheran Akademy
and
Business College**

gjør ikke fordring paa at være den billigste skole paa vestkysten, men den har sat sig som maal at være den bedste i sit slag. Dens opgave er at give unge mænd og kvinder en grundig uddannelse paa et kristeligt grundlag og saaledes dygtiggjøre dem til et nyttig virke i livet. Vestyrelsen gaar ud fra, at skolen eksisterer for elevernes skyld, ikke at eleverne eksisterer for skolens skyld. Den sparer derfor ikke paa bekvemhederne, naar det gjælder at ansætte lærere eller anstafte apparater o. s. v., hvorefter eleverne kan hæste nytte. I de 11 aar skolen har virket, har den vokset sig ind i forholdene herude, og har saaledes haft bedre anledning end nogen lignende anstalt paa Pacific-kysten til at sætte sig ind i, hvilke krav den skandinaviske amerikanske befolkning herude stiller til en skole, og hvorledes den paa bedste maade skal kunne tilfredsstille disse krav.

... Skolens Kursus ...

Skolens Allders selv færdige kurser: Preparatory, College Preparatory, Commercial, Music, Shorthand, Normal. Desuden gives der et ekstra kursus for maskinere. Hvad det koster. Skolepenge, kost, lys, og bøger for et maanedes besøg sig til omkring \$150.00. Vinterkvikken begynder den 1de December 1905. Send efter katalog.

Adresse: R. J. Sævi,
Parkland, Wash.

Fra kirken i Norge og Danmark.

(Red D. e.)

Dødsfald. — Hhv. provst J. C. E. Kierulff, jøndre Jarlsberg, er død, 82 aar gammel. Kierulff var sidst sogneprest i Sem og Slagen. Han var en dygtig og nidkær prest og blev i 1896 ridder af St. Olavsorden for fortjenstfuld embedsforjel.

Bispeembedernes nedlæggelse.

Som tidligere nævnt har sogneprest Griksen fremsat forslag om ophævelse af landets 6 bispeembeder med den begrundelse, at visitatserne og bispeembedernes øvrige forretninger er ganske overflødige baade for kirken og skolen, og at disse udgifter derfor bør indspares.

I den anledning er der igaar fra kirke departementet tilstillet landets samtlige sogneprester en rindskrivelse med paabud om at sammenkalde menighedsmøder til drøftelse og udtalelse om dette spørgsmaal. Saa snart udtalelserne fra det hele land er indkomne, vil sagen af departementet blive forelagt stortinget.

Kirke reformmødet i Skien.

Det første emne var: „Er det af betydning, at kirken nu organiseres, og hvilken er isaafald denne betydning?“ Det indleddedes af sekretær Hjære fra Drammen: Statskirken er en union mellem stat og kirke. Mange ønskede denne union opløst. Men dette havde sine store betænkeligheder. De farligste følger vilde være for skolen, der vilde blive religionsløs. Bedre da nu heller at reformere statskirken, saa ikke staten herskede over kirken. Kirken burde have ret til baade at stille forslag og at protestere. Nu er kirken kun som en af staten erobret provins, værgeløs i statens haand. Med kirkelig selvstyre vil der komme kirkelig vækkelse. Vi vil saa arbejdende menigheder, ikke bare arbejdende prester og foreninger.

Det andet emne var: „I hvilket omfang bør en kirkes organisation af os tilstræbes?“ Det indleddedes af sogneprest Haug. Maalet burde være: kirken helt fri. Dette stemmer bedst med kirkes aandelige art. — Der er to farer: at trålbundes af verdensriggerne, eller blive deres herre. Hos os er kirken trålbunden af staten. Storting og regering er alt. Dog, en opløsning nu kan ikke ske.

Nu kun organisation. Sidst vanskelighed: en økonomisk udskifning mellem stat og kirke. Man fik da nu begrundet kravet til: menighedsraad, kirkeraad og kirkemøde. — Prof. Tanganger antydede, at veien til kirkes organisation maatte gaa gennem en grundlovsforandring. — Andre ytrede, at skulde staten nu afvise reformkravene, vilde det komme til alvorlige brydninger.

Det sidste emne var: „Hvorledes arbeides bedst for kirkes organisation og for kirkelige reformer i det hele?“ Det indleddedes af klokker Husdal. Det er folkekirken, som skal organiseres. Her til kræves to ting: Det hele kirkesfolk maa være med. Og man maa gaa lovveien, veien om storting og regering. Ved tidligere reformarbejde var folket ligesom ikke rigtig med. Stemningen blandt folket maa oparbejdes. Indremissionen maa drages ind, deres blade benyttes, foredrag, stifts- og landsmøder holdes. Saa ind for stortinget.

En resolution vedtoges, hvoraf anføres:

Tilslutning til Hamarkomiteens program. Tiden nu særlig gunstig. Genstilling til de kristelig og kirkelig interesserede ved kommende stortingsvalg at virke for valg af reformvenlige stortingsmænd.

Profesjorsagen afgjort.

Besættelsen af embedet i dogmatik (troslære) ved Kristiania universitet har vakt en lang og bitter strid, der vistnok vil saa større og mere vidtrækkende følger, end man har anet.

Blandt ansøgerne til embedet var doktor i teologien, Ording, der utvilsomt er en dygtig og videnskabelig seet habil mand. Men han er ikke enig i den lutheriske lære om sakramenterne, som han nærmest opfatter symbolisk. Som følge deraf har der rejst sig en stærk agitation mod hans udnævnelse og de mest kirkelig interesserede har forlangt, at en helt ud lutherisk teolog skal ansættes som professor Petersens eftermand.

Flertallet inden det teologiske fakultet har indstillet dr. Ording to gange, medens professor Sigurd Odland, lærer i nye testamentlig exegetik, har erklæret, at hvis dr. Ording bliver udnævnt, ser han sig nødt til at nedlægge sit embede. De andre professorer har hævdet, at dr. Ording repræsenterer et vist synspunkt inden den

lutheriske kirke, og at det vilde være at krænke den videnskabelige lærefrihed ved universitetet, hvis man af konfessionelle grunde skulde udelukke den bedste af ansøgerne. Professor Odland, der har ledet agitationen mod ansættelsen af dr. Ording, har derimod hævdet, at en anden af ansøgerne, nemlig kand. theol. Thlen, er ligesaa habil, og at han som en helt ud lutherisk teolog bør udnævnes, da rettroenhed er langt vigtigere end den videnskabelige lærefrihed.

Sagen blev endelig forelagt en komite, bestaaende af svenske og danske teologer, hvis flertal jætter dr. Ording som nr. 1, men paa samme tid udtaler, at baade dr. Ording og kandidat Thlen er fuldt ud habile til embedet.

Da ansøgningerne om embedet blev forelagt det akademiske kollegium, erklærede det sig enstemmig for dr. Ording, og dermed blev sagen overladt til kirke minister Knudsen, der skulde fremlægge sin indstilling for den samlede regering.

Det viser sig nu, at regeringens flertal har indstillet dr. Ording; thi ifølge et telegram af 26de januar havde kirke ministeren resigneret samme dag „paa grund af uenighed med de øvrige medlemmer af statsraadet angaaende udnævnelsen af en lutherisk professor i teologi ved Kristiania universitet“, og den følgende dag kom telegram om, at dr. Jensen var bleven udnævnt til kirke minister.

Denne afgjærelse af et for den norske kirke saa uhyre vigtigt spørgsmaal, er meget at beklage, og der er al grund til at frygte for, at provst Järden faar ret, naar han forudsiger, at dr. Ordings udnævnelse vil saa alvorlige følger. Den lutheriske kirke har ret til at forlange rettroende lærere og særlig i et sag som dogmatik. Det teologiske fakultet har nok af „liberale“ teologer for, idet kun professor Odland har staaet helt paa kristenmæssig grund.

Herefter vil alle teologiske lærere ved universitetet blive „liberale“, da prof. Odland ogsaa utvilsomt nedlægger sit embede.

Den norske kirke fortjener ikke en saadan behandling. Den nye kirke minister er dr. Otto Jensen, som i for blev udnævnt til sogneprest til Sejeberg, Smaalene, og som før var residerende kapellan til St. Petri menighed i Stavanger. Han fik i 1898 doktorgraden i teologi og skal være

„overgangsteolog“, det vil sige, hylde den nyere retning inden den lutheriske kirke. Han er født i 1856.

(Efter „Amerika“).

Lien's Pharmacy

Scandinavian Apothec.

Ole B. Lien. Harry B. Selvig.

DRUGS, CHEMICALS,

TOILET ARTICLES,

Recepter expederes hurtigt.

Tel. James 141.

1102 Tacoma Ave.

Gaa til Hirsch,

Den gamle erfarne Apotheker fra Norge med eders Doktors Recepter samt for norske Familie Mediciner af alle slags — saasom. HOFMANSDRAABER, NAFTADRAABER, RIGABALSOM etc.

Apothekeren er altid villig til at give Raad om ønskes.

Post-Ordres expederes pr. omgaaende.

Adresse:

Hirsch Pharmacy Co.,

1435 1ste Ave. Hj. Pike St., SEATTLE, Wash.

Sam Crow House Furnishing Company.

Complet udvalg af

Møbler, ovne og croeckery.

225-27-29 RIVERSIDE AVE, SPOKANE WASH. Telephone Main 2404

Lutherist Pilgrim-Hus

No. 8 State St., New York.

Nærmeste Hus ved det nye Landingssted for Emigranter, Barge Office.

Kristeligt Herberg for Indvandrerne og andre Rejsende.

Pastor E. Petersen, Emigrantmissionær, træffes i Pilgrim-Hus og

haar Emigranterne bli med

Raad og Daad.

Bolk, som kommer fra Belsen, ligesom med Belt Line Street car lige til Døren.

Student-Supplies

OF

ALL KINDS

Vaughan & Morrill Co.

429 Post Ave. Tacoma, Wash

Parlandnyheder.

— Past. Skattebøl flytter i disse dage. Han har leiet en del af Mrs. Kraabels bekvemmelighed.

— Akademiet har nu faaet direkte telefonforbindelse med Tacoma. Skolens telefonnummer er „State 61“.

— Næste tirsdag aften holder Parland menighed møde. Distriktets formand, pastor Fos, kommer ogsaa til at blive tilstede.

— Prof. Hong kom hjem forrige uge efter at have tilbragt en tre ugers tid i Ballard, Seattle og Bellingham, hvor han har været for at samle løfter om faste aarlige bidrag til akademiet. Med dette arbejde gaar det meget godt. De fleste anser planen meget heldig og er villig til at støtte den.

— Næste søndag aften kl. halv otte holder akademiets missionsforening møde. Alle er venligst indbudte. Programmet bestaar af følgende:

1. Salme.
2. Foredrag.
3. Piano Solo.
4. Dplæsning.
5. Sang ved kirkeforet.
6. Dplæsning.
7. Sang ved Luren.
8. Salme.

— Tidlig søndag morgen den 4de februar døde Mrs. Augusta Hong, en søster af Terje Elleffen, efter en kort sygdom. Hun var ogsaa en af de stille i landet, som paa grund af sit ædle, kristelige væsen var elsket og afholdt af alle. Hun blev tidlig enke og har siden fristet megen sorg og modgang. Saaledes mistede hun for lidt over et aar siden begge sine døtre. Men hun bar det alt med sjelden taalmodighed og hengivenhed i Guds vilje. Som hun havde levet, saa døde hun ogsaa i troen paa sin herre og frelser.

Terje Elleffen.

Ved hans død har „Herald“ mistet en af sine skjønsonste og bedste venner. Han var født den 6te september 1832 i Landvigs sogn, Hommedals prestegjeld, mellem Grimstad og Lillestrand, Norge.

Hans forældre var Thor Elleffen Landvig og Anne Terjesdatter. I

1849 reiste hele familien, forældre og 7 børn til Amerika, hvor de landede i New York efter 7 ugers seilads fra Kristiansand. Fra New York reiste de med dampbaad til Albany, derfra paa kanalbaad til Buffalo og saa reisen med dampbaad til Milwaukee, Wis. Ved Port Washington, 30 mil fra Milwaukee, havde familien slået sig og venner, som ca. 5 aar før havde bosat sig her. Fra New York til Milwaukee tog det 2 ugers tid.

I Chicago, Milwaukee og andre steder rasede koleraen sterkt paa den tid; derfor drog man dagen efter ankomsten til Milwaukee afsted til Port Washington med øksefyds. Faderen købte ganske snart land i dette nybygge i den tykke skov.

Angaaende dette settlement og hans første aar her fortalte Elleffen sidste sommer nedskriveren af disse linjer noget, som straks blev nedtegnet, og hvoraf læseren her skal faa en del, der med hans egne ord lyder saaledes:

„Den første norske prest, som besøgte vort settlement, var Paul Anderson fra Chicago i 1849 eller 1850. Den næste var pastor G. A. Stub, som nylig var kommen til Wiskegon. Han besøgte os først 2 gange om aaret, derefter 4 gange for \$25 aaret.

Straks past. J. A. Ottesen var ankommen til Manitowoc, besøgte han os paa de samme vilkaar, som past. Stub. Jeg havde taget paa mig som en nødhjælp at være skolelærer for en del børn.

Hver gang past. Ottesen var hos os, standsede han gjerne flere dage, læste med konfirmanter og andre børn, holdt samtalemøder og privat skrifttemaal. Da han imidlertid havde været sammen med de tykke misjonæranere, lagde han megen vægt paa, at vi skulde lære katekismen og svare paa de der opstillede spørgsmål. Den 5te part gik det meget ud over. Her saa vi det særlyd, at ældre folk fandt frem sin katekisme og med den stak sig tilside for at lære den over igjen. Blandt disse var ogsaa mine forældre. Vi var nemlig fra en rationalistisk bygd.

Ottesen søgte efter unge mænd, der vilde tænke paa at lære tysk og rejse til tyskernes lærerseminar i Madison, Ill. Hertil vilde han hjælpe, hvem han kunde.

Tallak Tallaksen og jeg blev vintaren 1856 og '57, tror jeg det var, optagne i Ottensens hus i Sjerpen me-

nighed, hvor vi om dagen huggede ved og stilledes et par heste og fjør, mod at blive underviste i tysk om aftenerne.

Paa denne tid mødte Ole Juul og Emil Christensen visse dage i ugen for af presten at blive forberedt til at gaa paa tyskernes presteseminar i St. Louis, Mo.

Jeg var den første ild her sterkt paa-virket af deres pietistiske retning. Jeg havde læst sluttig Hans Hauges levnetsløb og Spencers kristendomsbelle og hørt adskilligt om Lammers virksomhed i Skien. Med umaadelig interesse og lyst havde jeg læst Pontoppidans pastorale og hans Menoza, som begge var laant af Nils Jacobson.

Jeg var uden tvil en hel plageaand for past. Ottesen. Det hændte flere gange, at jeg kom med indvendinger mod ham, især angaaende omvendelsen, som jeg mente, man maatte lægge mere vægt paa, som en mere bevidst ydre følelse og forekomst, end det forekom mig, at presten i sine prædikener gav den. Især gjaldt dette strenghed i ydre liv og afhold fra fornøielser. Ottesen var munter og liberal, syntes jeg. Efter en af vore diskussioner fortalte han os næste morgen, at han havde ligget vaagen hele natten.

Ottesen underviste os med megen kjærlighed og hensynsfuldhed, om han end undertiden omgiktes os med skarp spøg.

Det, som i hans undervisning hjalp mig til større klarhed, var hans anvendelse af 14de kapitel i brevet til Romerne. Disse ord: „Du har tro, hav den hos dig selv for Gud. Særlig er den, som ikke dømmes sig selv i det, som han vælger“, gik som et nyt lys til mit hjerte.

Da jeg allerede dengang var ganske tungthørt, anbefalede Ottesen mig at søge en post, som „Emigranten“ i Madison, Wis., tilbød en ung mand i min alder, nemlig at blive typograf. Om vaaren 1857, var det vistnok, reiste jeg til Madison, medens Tallaksen tog andet arbejde og siden hvervede sig som soldat i 1862. Han blev syg og døde paa „Island nr. 10“ (paa Mississipp) efter nogle maa neders sygdom. Saalangt Elleffens egne ord.

Under den her meddelte aandelige udvikling havde han lært at se, hvor falsk og vildledende vore egne følelser

og meninger om aandelige ting ofte er, men hvorledes Guds ord alene er en ufeilbar rettefnor, et klart lys, som leder til den urokkelige grundvold Jesus Kristus og hans frie naade. Siden den tid havde han frygt for og mistillid til alt, som han ikke fandt klare skriftsted for. Han granskede sluttig bibelen, vor kirkes betjendelse, og især Luthers skrifter.

Falsk lære og anstødt mod fritirkelige grundfætninger var han ligesaa skarp til at opdage, som han var særdeles dygtig til paa en rolig og slutfærdig maade med klare grunde at vejlede den vildfarende. Fordi han var saa fortrolig med de guddommelige sandheder, havde skræk for alt ujunderi og krævede ubetinget lydighed mod Guds ord som bevis paa sand kristendom, vilde mange falde ham fold og haard. (Forts.)

Indbydelse!

Naar De er i Everett, da gjar vor bekvemme Butik til Deres Hoved-kvarter.

—Stort Lager af—

Herreflæder og Udstyrsartikler,

—samt—

Gutteflæder fra 3 Mar til 19 Mar gamle.

Higt Udvalg af Tøier altid paa Lager. Tilfredshed er vor Garanti.

Enger & Jesdahl,

1618 Hewitt Ave., Everett, Wash.

Skandinavisk Boghandel.

Et stort Udvalg af Skolebøger, Salmebøger, Bibler, Romaner og Aviser, samt alt, som tilhører en vel assorteret Bog- og Papirhandel.

Ordres nr. B. 1300-eres hirtig.

VISELL & ECKBERG,
Stationers & Booksellers
1808 Pacific Ave.